

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5881/2533

พนักงานอัยการ กรมอัยการโจทก์ นายพงษ์ศักดิ์ หรือ เบ็ม กุลวัฒน์โทจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 82

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยกระทำการข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายไปไม่ตลอดเพราะผู้เสียหายยังเล็ก อวัยวะเพศของจำเลยไม่สามารถเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายได้ จำเลยไม่ได้ยับยั้งไม่กระทำการให้ตลอดเสียเองกรณีไม่เข้าข้อยกเว้นเหตุไม่ต้องรับโทษสำหรับการพยายามกระทำความผิดดังกล่าวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 82

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗, ๒๗๙ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๓ จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗, ๒๗๙, ๘๐ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๓ เป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ลงโทษตามมาตรา ๒๗๗ อันเป็นบทหนักที่สุดจำคุก ๘ ปี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗ วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา ๘๐ และ ๘๒, ๒๗๙ วรรคสอง จำเลยยับยั้งการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเสียเองไม่ต้องรับโทษฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกิน ๑๓ ปี คงลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๙ วรรคสอง ให้จำคุก ๒ ปี ๖ เดือน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาฟังข้อเท็จจริงว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้องจำเลยได้หลอกลวงพาผู้เสียหายอายุ ๑๒ ปี เข้าไปในสวนโดยบอกว่าจะเอากล้วยให้ผู้เสียหาย พอถึงบริเวณที่ปลูกต้นกล้วยจำเลยได้ผลักผู้เสียหายนอนกับพื้น จากนั้นจำเลยได้ถอดกางเกงของผู้เสียหายและกางเกงของจำเลยออก แล้วจำเลยได้เอาอวัยวะเพศของจำเลยใส่ในอวัยวะเพศของผู้เสียหาย ผู้เสียหายร้องว่าเจ็บ ๆ จำเลยจึงลุกขึ้นสวมกางเกงของจำเลย ผู้เสียหายก็ลุกขึ้นสวมกางเกงแล้ววิ่งกลับบ้าน และวินิจฉัยว่า ที่จำเลยกระทำการข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายไปไม่ตลอดเป็นเพราะผู้เสียหายยังเล็ก อวัยวะเพศของจำเลยไม่สามารถเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายได้ เมื่อผู้เสียหายร้องว่าเจ็บ จำเลยจึงต้องเอาอวัยวะเพศของตนออกจำเลยไม่ได้ยับยั้งไม่กระทำการให้ตลอดเสียเอง กรณีไม่เข้าข้อยกเว้นเหตุไม่ต้องรับโทษสำหรับการพยายามกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๘๒ จำเลยต้องรับโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗ วรรคแรก ประกอบด้วยมาตรา ๘๐ ด้วย ที่ศาลอุทธรณ์ไม่ลงโทษจำเลยตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าวนั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น แต่ที่ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุกจำเลยถึง ๘ ปีนั้นเห็นว่าหนักเกินไป สมควรแก้ไข พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๗๗ วรรคแรก ประกอบด้วยมาตรา ๘๐ ซึ่งเป็นบทหนัก จำคุกจำเลยไว้มีกำหนด ๕ ปี นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์.

องค์คณะ

เสียง ตรีวิมล · บุญศรี กอบบุญ · สมศักดิ์ วิรุทธิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5881/2533>